

Отъ нея остана бистра капчица вода, която
вѣтрецѣтъ отнесе на срамежливата теменужка и
заблѣска като зърно елмазъ.

Г а т а н к а.

Синь съмъ ази катъ небето,
Съ хубави листа,
Въ ранна пролѣтъ на полето
Азъ съмъ радостъта.

Съ пѣсни всичкитѣ поети
Прѣзъ пролѣтни день
Ме възпѣватъ Кой ще сѣти,
Какъ наричатъ менъ?

Люб. Бобевски.

